

[Gert Petersen]

tiden. Transbestemte ydelser som hovedprincip for den sociale lovgivning er noget, som elders hørte forrige århundrede til.

Men sandheden er, at syv ottendedele af disse 1,6 mio., som venstreformanden forarget konstaterede levede af overførselsindkomster, syv ottendedele af dem, 1,4 mio. mennesker, er folke- og førtidspensionister, efterlønnere eller arbejdsløse. Mener Venstre, at de ældre og de invaliderede skal dø noget tidligere, og at de arbejdsløse bare kan emigrere, måske til Østeuropa, eller at de syge bare kan lade være med at være syge? Vi kan også se på problemet fra en anden side. Disse ordninger lægger tilsammen beslag på ca. to tredjedele af de 147 mia. kr., som Venstre forarget noterede blev brugt på overførselsindkomster. Resten udgøres af forskellige tilskud til børn og pasning af børn, til unge under uddannelse, nedbringelse af høje huslejer, altså boligsikring, revalidering, konthjælp osv.

Jeg har forstået, at der var dem på Venstres landsmøde, som kaldte dette net af overførselsindkomster for et udslag af socialistisk politik. For min skyld må man meget gerne gøre det. Det er under alle omstændigheder arbejderbevægelsen og partierne til venstre for midten og den socialistiske idé, som har stået bag det pres, som gennem en række generationer har ført til dette net, som vi også kender i vore nabolande.

Der er her tale om en samfundssolidaritet, som er totalt fremmed for den økonomiske liberalisme, en holdning, som siger, at vi i fællesskab skal sikre grundlaget for de gamles alderdom, børnenes velfærd og de unges uddannelse, at vi i fællesskab skal sikre miljøet og grundlaget for menneskenes sundhed, stræbe efter beskæftigelse for alle, gøre det til et meget højt prioriteret mål, og hvis det ikke lykkes, så sørge for erstatning i tilfælde af arbejdsløshed eller invaliditet. Og så kan hver enkelt bygge videre på det grundlag.

Naturligvis bør der indgå et stærkt element af aktivering i den måde, disse midler anvendes på, men vel at mærke uden at vi skærer i de garantier, samfundet giver sine borgere. Senest har Hans Jensen-udvalget på helt fortrinlig måde peget på, hvad der kan gøres, og hvordan det kan gøres.

Over for dette grundsynspunkt, dette solidaritetssynspunkt, står så liberalismen, den økonomiske liberalisme, som Venstre så udmærket

demonstrerede på sit landsmøde. Jeg siger »udmærket«, fordi jeg tror, det er godt, at vi får trukket denne modsætning så klart op. Ordet liberal er i sig selv afledt af en rod, der betyder frihed, og i den forstand har vi også i SF et liberalt livssyn. Derfor har vi altid oplevet højskolerne som en væsentlig inspirationskilde.

Men i samfundsökonomiens verden betyder rendyrket liberalistisk frihed, at enhver skal være sin egen lykkes smed, og de bedste smede kommer så på A-holdet, mens andre – og det er de fleste – må nøjes med pladser på B- og C-holdet eller længere nede. Og muligheden for at bruge friheden afhænger da af, hvilket hold man kommer på.

Det er ikke tilfældigt, at venstreangrebene på overførselsindkomsterne var rent – om jeg så må sige – økonomistiske. Mennesket var der ikke plads til i disse betragtninger, og der bliver heller ikke plads til åbenhed, frisind og tolerance – det, vi i SF forbinder med begrebet liberalt livssyn – i et så groft ulige samfund som det, der her er tale om.

Det er, hvad indvandrere og flygtninge må opleve i denne tid. En racistisk herrefolksideologi stikker trynen frem. Hvide er bedre end farvede, kristne er bedre end muslimer.

Engang var der nogle, der talte om at gøre Tyskland jødefrit. Nu så jeg i fjernsynet, hvordan en dansk politiker taler om at gøre Danmark muhamedanerfrit. Undskyld, jeg har svært ved at se forskellen på de to paroler.

Denne modbydelige ideologi får et vist tag i befolkningen netop på grund af den sociale nedtur, som vi oplever, og på grund af en klasseopdeling, som temmelig kynisk lægger tolerancens byrder på de dårligst stillede skuldre. Men pas på, siger jeg til de ganske almindelige danskere, der hopper på den limpind, turen kommer også til de gamle og de fattige, de handicappede, de arbejdsløse og bistandsmodtagerne. For hele den struktur, som der her er tale om, har brug for andenrangsborgere, og her slår indvandrere og flygtninge ikke til.

I 9 år har vi levet med angreb på idéen om samfundssolidaritet, det angreb, som regeringen har ført an i – men statsministeren dækker sig i reglen bag fine ord. Det er han i hvert fald dygtig til. Når jeg her har beskæftiget mig med Venstres landsmøde, skyldes det, at dér blev der ført klar tale. Den klare tale afslørede – om end i forstærket form – de holdninger, som har ligget bag 8 års regeringspolitik.